

Marc De Bel : "... in het boek heet Meensel-Kiezegem dan Meenbeek-Biezegem... en toch nog even vermelden dat MARIE geen jeugdboek is, maar een **boek voor (jonge) volwassenen**, van 15 tot 115 jaar..."

Julie Verhaert, uitgeverij Van Halewyck: "... Dit boek is gebaseerd op ware gebeurtenissen die zich tijdens de Tweede Wereldoorlog hebben afgespeeld. De meeste personages hebben echt bestaan, andere zijn een mix van verschillende personen en nog andere zijn louter fictief of geromantiseerd, want soms is iets te waar om mooi te zijn..."

Vlaanderen, Pasen 1944.

Marie Pauwels, net zestien geworden, droomt van een avontuurlijker en romantischer leven dan het saaie en beknotte bestaan onder de kerktoren van Meenbeek, waar, zoals ze schrijft in haar dagboek, de pendule de tijd en haar jeugd traag maar zeker wegtikt en elke dag dezelfde mensen steeds weer dezelfde dingen op dezelfde plaats doen.

Ook de oorlog die nu al vier jaar woedt, kabbelt er rustig voort en schijnt zelfs aan het dorp voorbij te gaan. Maar schijn bedriegt. Zeker wanneer op een nacht een Canadese bommenwerper vlak achter de boerderij neerstort en daar opeens een heleboel moffers en Mestapo's, zoals nonkel Berre de Duitse soldaten noemt, op af komen. Alleen de piloot weet te ontkomen. Tot woede van de SS'ers en de plaatselijke collaborateurs.

Intussen zorgt de landing van de Amerikaanse troepen in Normandië in heel België en Nederland voor steeds meer spanning en bloedige confrontaties tussen wit en zwart. Maar ook daarvan blijft het dorp voorlopig gespaard. Tot die fatale zondag 30 juli 1944, waarop één kogel zorgt voor een tragedie met vreselijke gevolgen, waarvan het idyllische dorpje tot op heden nog altijd de sporen draagt.

'Wat betekenen dagen, weken en zelfs maanden, als de tijd al lang niet meer bestaat uit minuten en uren, maar alleen nog uit hartslagen. Traag en rustig bij het denken aan vroeger en thuis, snel en angstig bij het horen van de zware voetstappen, die halt houden aan de deur van mijn donkere cel.'

'De gruwelen van de concentratiekampen mogen nooit worden vergeten. Maar meer nog moeten we ons blijvend bewust zijn van het verzet, de strijd en de wil om te overleven van de honderdduizenden onschuldige mannen, vrouwen en kinderen die er zijn vermoord of levend, maar geknakt, uit die hel zijn gekomen en hebben verteld of geschreven over de vreselijke wandaden die ze daar hebben meegemaakt.'